

vedno zadnja, kot bi nadzorovala ostale tri tovarišice, večkrat priložil gorke z brezovko, da je stisnila rep in pospešila stari korak.

Pa kaj bi pravil na dolgo. Prebrisan mladi čitatelj bo že sam uganil, da sta materi obeh dolgo-prstnežev takoj ujeli dihurja, ki sta pobirala bele jajčke, in da sta naša junaka dobila vsak svoje plačilo, da jima je prešlo veselje, stikati po gnezdih. In vem, da bo deca rekla, če bo brala to povestico, »prav se jima je godilo,« da pa bo tudi priznala hvalo obema, ker sta se poboljšala.

Bogumil Gorenjko.

Pesem.

Pesem vesela
naj zadoni,
srce in glavo
nam razvedri.

Poje otožno,
kadar od nas
kruto preganja
zimski jo mraz.

Kdo bi ne peval
rádosti vnet,
dokler mladosti
klije mu cvet.

Bistri studenček
ljubko šumljá:
spev ta njegov je
o sreči svetá.

Ptička veselo
v grmu žgoli,
kadar mladiče
skrbno goji.

Mati ob zibki
poje lepo —
dete se smeje,
gleda v nebo . . .

Petje nedolžno
bodi naš slaj,
v sreči, nesreči
nudi nam raj.

Fr. Ločniškar.

